

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 maja 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił C. R. prawa do świadczenia przedemerytalnego. W treści uzasadnienia wskazano, że na podstawie przedłożonych dokumentów uznano, że C. R. udowodniła łącznie 35 lat, 11 miesięcy i 8 dni okresów ubezpieczenia, w tym 26 lat, 11 miesięcy i 13 dni okresów składkowych oraz 9 lat i 10 dni okresów nieskładkowych, które zgodnie z ustawą ograniczono do 1/3 udokumentowanych składkowych okresów ubezpieczenia i przyjęto w wymiarze 8 lat, 11 miesięcy i 25 dni. Ponieważ jednak nie został spełniony warunek pobierania przez C. R. zasiłku dla bezrobotnych w okresie 180 dni po ustaniu zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, nie było podstaw do przyznania świadczenia przedemerytalnego. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że wcześniejsze niespełnienie warunku stażu ubezpieczeniowego do przyznania świadczenia przedemerytalnego, co zostało wskazane w decyzji odmownej z 9 listopada 2018 r. wyłącza możliwość rozpatrywania okresu od 4 kwietnia 2018 r. do 1 grudnia 2019 r. jako pobierania zasiłku dla bezrobotnych przerwanej zatrudnieniem. Tym samym, aby uznać za spełniony warunek pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez co najmniej 180 dni, zdarzenie to powinno nastąpić już po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy tj. po 30 września 2019 r. Z zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy z 24 marca 2020 r. wynika, że po 30 września 2019 r. C. R. pobierała zasiłek dla bezrobotnych od 1 października 2019 r. do 1 grudnia 2019 r., a więc w okresie krótszym niż 180 dni.

/decyzja k.17 plik III akt ZUS/

W dniu 22 maja 2020 r. pełnomocnik C. R. złożył odwołanie od ww. decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie C. R. prawa do świadczenia przedemerytalnego od dnia 9 kwietnia 2020 r. Skarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: art.2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że okres 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi być okresem ciągłym i nie może być przerwany okresem zatrudnienia, art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że wcześniejsza decyzja odmowna przyznania świadczenia przedemerytalnego wyłącza możliwość rozpatrywania pobierania przez ubezpieczoną zasiłku w okresie od 4 kwietnia 2018 r. do 1 grudnia 2019 r.

/odwołanie k.3 - 8/

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.19 - 20/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni C. R. urodziła się (...)

/okoliczność bezsporna/

W dniu 2 października 2018 r. C. R. złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne.

/wniosek k.1 - 2 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 9 listopada 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił C. R. prawa do świadczenia przedemerytalnego, z uwagi na brak udowodnienia 35 lat okresów ubezpieczenia.

/decyzja k.38 plik I akt ZUS/

W okresie od 4 kwietnia 2018 r. do 31 stycznia 2019 r. C. R. była zarejestrowana w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna i z tego tytułu pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

/zaświadczenie k. 7 plik III akt ZUS/

W okresie od 1 lutego 2019 r. do 30 września 2019 r. C. R. była zatrudniona w firmie PPHU (...) Z. L.. Do rozwiązania umowy o pracę doszło wobec likwidacji stanowiska pracy.

/świadczenie k.6 plik III akt ZUS/

Począwszy od dnia 1 października 2019 r. C. R. jest ponownie zarejestrowana w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna i z tego tytułu w okresie od 1 października 2019 r. do 1 grudnia 2019 r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

/zaświadczenie k. 7 plik III akt ZUS/

W dniu 8 kwietnia 2020 r. C. R. złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne, po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję.

/wniosek k.1 - 3 plik III akt ZUS, decyzja k.17 plik III akt ZUS/

C. R. udowodniła łącznie 35 lat, 11 miesięcy i 8 dni okresów ubezpieczenia, w tym 26 lat, 11 miesięcy i 13 dni okresów składkowych oraz 9 lat i 10 dni okresów nieskładkowych, które zgodnie z ustawą ograniczono do 1/3 udokumentowanych składkowych okresów ubezpieczenia i przyjęto w wymiarze 8 lat, 11 miesięcy i 25 dni.

/okoliczność bezsporna/

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego oraz zgromadzonych w aktach sprawy. Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami, a istota niniejszego postępowania sprowadziła się do kwestii spełnienia przez wnioskodawczynię przesłanki określonej w art.2 ust.3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 1725) przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1409, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 2 ust. 3 ustawy stanowi, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Natomiast w ust. 5 art. 2 postanowiono, że do okresu 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się:

1) okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało;

2) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 180-dniowego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia przedemerytalnego, uznając, że nie spełnia ona przesłanki z art. 2 ust. 3 ustawy, to jest, że nie pobierała przez co najmniej 180 dni zasiłku dla bezrobotnych. Spełnienie przez wnioskodawczynię pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu.

Ustalając okres pobierania przez wnioskodawczynię zasiłku dla bezrobotnych organ rentowy uwzględnił wyłącznie okres pobierania tego zasiłku po ustaniu zatrudnienia w firmie PPHU (...) Z. L. , a więc ostatniego stosunku pracy, rozwiązanego wskutek likwidacji stanowiska pracy. Tymczasem do okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 1 października 2019 r. do dnia 1 grudnia 2019 r. należy doliczyć także okres jego wcześniejszego pobierania, a więc okres od dnia 4 kwietnia 2018 r. do 31 stycznia 2019 r.

Wykładnia art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych powinna bowiem uwzględniać regulację dotyczącą nabycia prawa zasiłku dla bezrobotnych. Kwestie te regulowane są w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i z art. 73 ust. 1 wynika, że okresy pobierania zasiłku są limitowane. Z kolei zgodnie z art. 73 ust. 5 ustawy o promocji zatrudnienia, bezrobotny, który utracił ten status na okres krótszy niż 365 dni, między innymi z powodu podjęcia zatrudnienia, zachowuje prawo do zasiłku na okres skrócony o okres pobierania zasiłku przed utratą statusu bezrobotnego. Z powyższego wynika, że 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie musi trwać nieprzerwanie, a jednocześnie nie warunkuje tego przepis art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Z literalnej treści powyższego unormowania wynika, że warunkiem uprawniającym do uzyskania świadczenia przedemerytalnego jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy, a ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania, że ten 6-miesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych powinien przypadać po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy. Powyższą interpretację art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2013 roku, sygn. akt I UK 559/12 (publ. L.), którego teza brzmi: „Świadczenie przedemerytalne przysługuje ubezpieczonemu, po spełnieniu innych warunków ustawowych, który pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy, bez potrzeby wykazywania ciągłego pobierania tego świadczenia po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy (art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych)”.

Również w uchwale z dnia 2 lipca 2013 roku w sprawie III UZP 2/13 Sąd Najwyższy stwierdził, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określony w art. 2 ust. 3 ustawy z 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Dokonując analizy przepisów powyższej ustawy, w tym w szczególności art. 2, Sąd Najwyższy wskazał, że wykładnia semantyczna, systemowa, teleologiczna i funkcjonalna prowadzą do konkluzji, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, bezpośrednio po zakończeniu okresów wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Taki podgląd został również wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 29 marca 2017 r. (I UK 125/16) i przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 3 lutego 2015 r. (III AUa 411/14). W świetle obecnie ugruntowanego stanowiska judykatury tutejszy Sąd nie podziela stanowiska organu rentowego o tym, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Skoro zatem wnioskodawczyni spełniła wszystkie przesłanki dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, to należało decyzję ZUS zmienić i przyznać świadczenie zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy, to jest od dnia następnego po dniu złożenia wniosku o jego przyznanie.

Z powyższych względów, na podstawie art. 477 14 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

S.B.